

Beste wethouder,

Mijn naam is Dylan, ik ben 15 jaar oud en ik woon in een gezinshuis. Mijn hobby's zijn drummen en chillen. Sinds mijn geboorte zijn er al hulpverleners bij mij betrokken. Ik heb op veel plekken gewoond, ook plekken die niet goed bij mij pasten. Zoals in de gesloten jeugdzorg en op een leefgroep met kinderen die veel jonger waren dan ik. Ook voelde het op sommige plekken alsof niet alles eerlijk aan mij werd verteld.

Ik heb veel geleerd in de periode dat ik op leefgroepen woonde, dus ergens is het misschien wel goed voor mij geweest. Maar er gebeurden ook dingen die niet nodig waren, zoals dat je moest vragen of je naar de wc mocht. **Toen mijn behandeling op een leefgroep klaar was, heb ik lang moeten wachten op een fijne vervolgplek: het gezinshuis waar ik nu woon.**

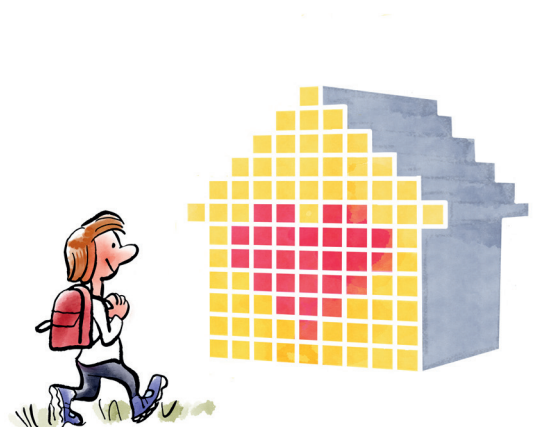
Ik ben door al mijn ervaringen op groepen wel eens bang om het hier te 'verpesten'. Dat wanneer ik me niet goed gedraag, het opeens snel klaar kan zijn en ik weer moet doorverhuizen. Mijn wens voor de toekomst is dat ik mag blijven wonen waar ik nu woon. Gelukkig is voor mij geregeld dat ik niet op mijn 18e meteen weg hoef.

Kortere wachttijden voor gezinshuizen vind ik heel belangrijk. Ik snap dat dat moeilijk is, daarom zou ik willen dat er meer gezinshuizen komen. Als ik één dag wethouder was, dan zou ik daar geld voor vrijmaken.

Waar ik me zorgen over maak, is dat de mensen van hogeraf- die alle beslissingen moeten nemen, vaak geen idee hebben hoe het er in de praktijk aan toegaat. Dat vind ik heel zonde en dat zou niet zo moeten zijn. Vanuit alleen theorie kun je geen goede keuzes maken, kom daarom ook kijken in de praktijk.

Met vriendelijke groet,

Dylan

Beste wethouder,

Ik ben Fiorenza en ik ben 20 jaar oud. Ik woon samen met mijn moeder. Mijn oudere zus is het huis uit en mijn biologische vader is al sinds ik klein ben uit beeld. Rond die periode kreeg ik te maken met jeugdzorg, de ene keer meer, de andere keer minder. Op dit moment proberen we weer meer hulp voor mij te vinden.

Ik was vrij jong toen ik voor de eerste keer in aanraking kwam met jeugdzorg. Ik herinner me dat ze mij uit huis wilden halen. Dit is uiteindelijk niet gebeurd; toen hebben ze gekozen voor dagbehandelingen. Met de kennis van nu denk ik dat uit huis gaan misschien beter was geweest. De therapievormen die ik kreeg, waren vaak maar kort en tijdelijk. Ik had het fijn gevonden als ik al op jongere leeftijd een vaste persoon had gekregen die me hielp.

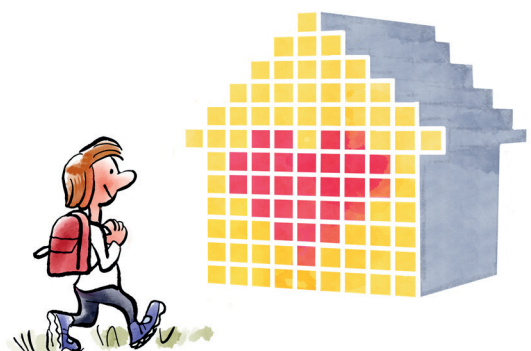
Het had me ook kunnen helpen als ik langer en vaker therapie had gekregen en de mensen echt naar mij hadden geluisterd. Als je iets in vertrouwen aan een hulpverlener vertelt, dat dat serieus genomen wordt. Het gaat om jouw ervaringen en het helpt niemand als deze verdraaid of verbloemd worden. Hou rekening met de wensen en grenzen van iemand en accepteer dat deze ook kunnen veranderen. **Ik wil niet gezien worden als dossier, maar als mens met gevoelens en behoeftes.**

Ik maak me zorgen over de tijd die het kost om goede jeugdzorg te krijgen. Als je geen hulp krijgt, wordt de drempel steeds hoger en dat maakt mensen kapot. **Als ik zou beslissen, zou ik hulp en zorg toegankelijker en laagdrempeliger maken.** In mijn gemeente is er te weinig hulp, of deze is niet vindbaar, waardoor ik lang moet reizen, wat voor mij eigenlijk geen optie is.

Ik wens dat je niet eerst moet bewijzen dat je hulp nodig hebt en dat je altijd je wensen en grenzen kan aangeven hoe jij dingen ziet en voelt en wilt. We zijn allemaal mensen. Mensen met gevoelens, behoeftes en verlangens die er mogen zijn. **Neem een hulpvraag te allen tijde serieus.**

Met vriendelijke groet,

Fiorenza

Beste wethouder,

Mijn naam is Jules, ik ben 21 jaar oud en ik woon in een instelling voor beschermd wonen vanuit de WMO. Ik zit al sinds mijn 4e in het ambulante zorgsysteem en woon sinds mijn 17e bij zorginstellingen. In deze jaren ben ik tegen verschillende dingen aangelopen. Ik had thuis te maken met onzichtbare mishandeling, kreeg al heel jong hulp, maar heb mezelf uiteindelijk uit huis moeten plaatsen. Hulpverleners zagen nooit wat er echt aan de hand was, de juiste hulp had al veel sneller gekund. Ik was altijd het probleem en voelde mij niet gezien. De plek waar ik nu woon, is mijn redding geweest.

Het had mij geholpen als er eerder een betere observatie was gedaan van de werkelijke situatie en als ik meer meegenomen was in alle processen. Er moet ook verder worden gekeken dan naar mijn label, 'autisme'. Een label maakt mij alleen maar tot een object, terwijl ik meer ben dan dat.

Ik zou willen dat er gedacht werd in mogelijkheden, dat ik oprechte liefde en acceptatie had gehad en dat er vertrouwen in mij was om mijzelf te ontwikkelen.

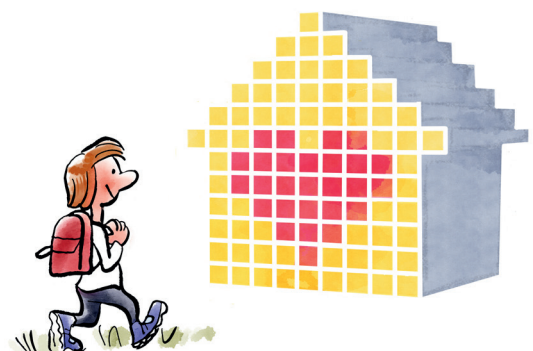
Als ik het één dag voor het zeggen had, zou ik het makkelijker maken om langdurige zorg te krijgen. Ben je er als wethouder van bewust dat iemand die langdurig (mentale) pijn heeft ondergaan, ook langdurige zorg nodig heeft. We zijn meer dan alleen een kostenplaatje voor een instelling en kunnen met de juiste, tijdige en individuele zorg een goede toevoeging zijn aan deze maatschappij.

Daarnaast zou ik investeren in huiselijke, kleinschalige woonvoorzieningen. Ik maak me zorgen over residentiële hulpverlening: over het gebrek aan woonplekken en hoe groepen eruitzien, hoe er met problematiek wordt omgegaan en dat er voor veel jongeren geen tijdige en passende hulp is. Ik word daar verdrietig van en ben teleurgesteld in het systeem, hoe heeft het zover kunnen komen? **Er moeten meer kleinschalige woonvormen komen waar liefde, respect, oprechte aandacht en het belang van het individu centraal staan.**

Voor de toekomst hoop ik dat ik het zo fijn mag blijven hebben als nu. Ik heb passende zorg en zit hier op mijn plek. Dit gun ik andere kinderen ook.

Met vriendelijke groet,

Jules

Beste wethouder,

Ik ben Romee en ik ben 19 jaar. Op mijn 16e ben ik uit huis geplaatst en sindsdien woon ik niet meer thuis. Mijn traject op de groep waar ik woon is sinds vorige zomer afgerond. We zijn bezig om een passende vervolgplek voor mij te vinden.

Over het algemeen zijn mijn ervaringen met jeugdzorg goed. Wel vind ik de wachtlijsten een groot probleem. **Toen ik uit huis werd geplaatst, heb ik meer dan een half jaar op een plek moeten wachten, terwijl ik het echt nodig had om op dat moment weg te gaan. Nu mijn behandeling afgelopen is en ik wil doorstromen naar begeleid wonen, duurt het alwéér bijna een jaar voordat er een passende plek is gevonden.** Een paar maanden geleden hadden we iets gevonden waar ik me goed bij voelde, we moesten alleen nog toestemming hebben van de gemeente. Maar omdat er geen contract bleek te zijn tussen de gemeente en deze organisatie moet er weer een nieuw gesprek komen. Daar wacht ik nu nog op.

Het had mij geholpen als ik in de periode dat ik moest wachten op een geschikte woonplek, alvast intensieve thuisbegeleiding had gekregen. Dan had ik me minder eenzaam gevoeld.

Ik durfde in deze periode niet alleen naar buiten te gaan, mijn ouders waren druk en hadden weinig tijd voor mij. Ik ging me afzonderen en zat veel op mijn kamer.

Als ik een dag in uw schoenen stond, dan zou ik zorgen dat er meer mensen beschikbaar zijn om ambulante begeleiding te bieden aan kinderen die moeten wachten op hulp. Ik zou daarnaast proberen de wachtlijsten korter te maken. **Doordat kinderen zo lang moeten wachten op de juiste hulp, blijven ze lang in een onveilige situatie zitten. Daar maak ik me zorgen over.**

Ik hoop voor mezelf dat ik snel op een fijne, veilige plek kom te wonen, zodat ik mijn leven weer helemaal op kan pakken. Ik wens voor alle kinderen in de jeugdzorg dat zij niet zo lang hoeven te wachten en dat er goede overbruggingshulp beschikbaar is in die periode. Zodat zij wel op tijd de juiste hulp krijgen.

Mijn tip voor u als wethouder is: ga met de groepen in uw gemeente in gesprek en luister naar de verhalen van de jongeren én de begeleiding. Zo kunt u een echt beeld krijgen van de jeugdzorg en betere keuzes maken.

Met vriendelijke groet,

Romee

